

alternative

Design and Internal Architecture:
Michael Azulay

מאת: לירון ק-אריז צ'לנוביץ
3277 לא צרר, הכי צרר, המע 2372 מיכאל
אזולאי חותק אמון 2 שלחה איש'ת את ה377
האטרקטיבית'תו שלו זלש'ת את ה2372 ר'ס, ע'צ'2,
חיים וחופש

"במסגרת התפקוד החיצל התמלתי זהכין
 תפאורה וצ'יוריאן את העניין ביצירה בתחילת
 נכשלת זביה"ס זע'צוב תפאורה ביכולים.
 תצ'יוריאן את' אתר' שנה בג'ו חוסר התאמה,
 אצו לכית' זהכיר שני' התחורים להיו חברים
 בקצובת "ציק", בומחה ירושלים ארטיסטי,
 והם זקמו את' תחת מסותם"

alternative

Design and Interior Architecture:
 Michael Azulay

להלל, ולהרגיש אותו, לדעת מה עושה לך טוב ואז לנסות ולשכפל את אותה תחושה מזוקקת לכמה שיותר אנשים. זה לא עניין פשוט אם חושבים על זה. אולי אתם מכירים את עצמכם ומה עושה לכם טוב, אבל איך אפשר לדעת מה עושה טוב לאנשים שונים ועוד בבת אחת? מה נוסחת הקסם? "הרעיון הוא למצוא ולתת מכה אנושי משותף שידבר לכולם", הוא עונה, "משהו בסיסי בתוך האדם, שאנחנו בתור מעצבים צריכים לשאוף ולהגיע אליו, לחשוב איך אנחנו עושים טוב אחד לשני, לתת". הוא ממשיך, וזה מרגש, כי נשמע כאילו הוא יודע. "במקצוע הזה יש שליחות, לדעת לכוון לקוחות למקום טוב עבורם במקום לשים את האגו שלך במקום הראשון. להקטין את עצמך בשביל הלקוחות שלך זה בעצם להגדיל את

מהכלל, שמוצא דרך אחרת מחוץ לדרך של כולם. וככה בעצם מתחיל הסיפור של מיכאל אזולאי, בדרך לא דרך, הכי דרך. "הכול היה במקרה... התחלתי כחייל בצנחנים, נפצעתי והפכו אותי למש"ק חינוך", הוא מספר בנוסטלגיה, "במסגרת התפקיד החדש התחלתי להכין תפאורות ונליתי את העניין ביצירה. בהמשך נרשמתי לביה"ס לעיצוב תפאורה בירושלים. העיפו אותי אחרי שנה בגלל חוסר התאמה, אבל זכיתי להכיר שניים מהמורים שהיו חברים בקבוצת "ציק", ביה"מ הירושלמית ארטיסטית, והם לקחו אותי תחת חסותם". קבוצת "ציק", שדגלה בערבוב הגבולות בין תחומי האמנות, אומנות, עיצוב וארכיטקטורה, היוותה למיכאל סביבת לימוד אינטנסיבית אידיאלית, אשר איפשרה לו להתנסות בעבודות מסגרות ונורות, חומרים שונים, חיבורי מחברים, וכך מולדה אהבה גדולה לחומר ועשייה. הוא טס ללונדון, עבד מספר חודשים אצל טום דיקסון, מעצב בריטי, וכשחזר ארצה חבר נתן לו את ההזדמנות הראשונה: עיצוב חנות בשנקין. משם לכאן החיים התבלבלו, עד שמישהו אחר האמין בו מספיק ונתן לו לתכנן בר מסעדה, ובהמשך חדר כושר, ומשם והלאה עד לעיצוב בתי מלון. "ההתחלה הייתה מפרויקטים קטנים, גדילה הדרגתית הנובעת ממקצועיות שחייבים לצבור. כך שהיום, כשאנחנו מעצבים בתי מלון, אני למעשה מרכז את כל הפרויקטים שכבר הספקתי להתנסות בהם בעבר, חנויות, מסעדות, חדרי כושר ובתים פרטיים. הביטחון נובע מההתנסות".

בכתבה הבאה אין שאלה מהותית בלי פתרון אותה ננסה לפצח, אגו או לב, כסף או יושר, ממש לא. תחשבו אחר צהריים תל אביבי מנומנם... אנחנו מגיעים לסטודיו של מיכאל אזולאי, אתם ואני, מתוך שאיפה ללמוד משהו חדש. מפנקים אותנו בקפה וכוס מים קרים ואני מבקשת ממנו שידמין שיש לו בימה והוא יכול לספר לנו באמת מי הוא, מה עומד מאחורי היצירה שלו ולמה הוא עושה את מה שהוא עושה. ככה שזה מה שיש בעיקר בשורות הבאות, מיכאל אמיתי וכנה, שמספר בפשטות על הדרך שלו, זו היצירתית ובחיים בכלל. זה לא סוד שבחברה שלנו יש דרך מאוד מסוימת ומוגדרת לעשות את הדברים, דרך שבדרך כלל לא מאפשרת הרבה חופש תמרון. כמו לרצות להיות אדריכל מגיל ארבע, להתקבל ללימודים, להעביר חמש שנים באקדמיה, לעבוד כשרטט במשרד אפור ואז למצוא את המקום שלך או לא, זו דרך. אבל למזלנו בכל כלל יש את היוצא

השנים, זה התפתח". והוא עוצר לרגע וחושב, ואז אומר שיעשה משהו שאף פעם לא עשה - ייתן לי להציץ. ומשפט כתוב קופץ לי אל מול העיניים: "הנה תשובה רגעית שרק אני יכול לקבל אותה ואף אחד בעולם אינו יכול לתת לי אותה והתשובה היא אין פרסים, אין ציונים, אין דגלים וגם כל המדליות חולקו באולימפיאדה, אבל יש דבר אחד מאוד פשוט והוא איזון. מקום שמה, יפה ונוח תמידית, מקום שאינו מעלה אותך ואינו מוריד אותך".

כמו בכתיבה וכמו בריצה וכמו בחיים, הפילוסופיה נכנסת להתמודדות עם עולם העיצוב, והוא מספר שפעם היה נפגע מאוד אם לא היה מקבל פרויקט, אבל לאחרונה הבין שעצם העניין זה לדבול ולהתפתח ולא דווקא לזכות. הערך של התחרות עצמה והחדווה מעצם היצירה. "כמו באימון כושר, ברגע שאתה מתחיל לרוץ, בורא קשה לך, אבל עם הזמן הקושי פוחת ואתה מתחיל להאריך את המרחקים ולהתקדם הלאה". חשוב לו לציין שזה עובד לשני הכיוונים. גם אם הסטודיו כן מקבל פרויקט, מיכאל שומר שלא יהיו זיקוקי דיגור, שמחה רגעית, ולעבור לדבר הבא, בלי לקחת את זה יותר מדי ללב.

מלבד אדם אל לב של בית, המקום שאנו שוהים בו הכי הרבה. איך פילוסופיית החיים הזו באה לידי ביטוי בחללים? זה יכול להיות בר במועדון או לובי כניסה של בית מלון, אבל בכל חלל שמיכאל מעצב יהיה לב מוגדר, שישיפיע על האווירה הכוללת של החלל. "הקונספט הוא חובה, במיוחד בבתי מלון. החוויה שאתה רוצה להעביר לאנשים המגיעים מלכתחילה לזמן קצר וקצוב. בום של חוויה חזקה, ואז מעבר לחדרים. לעומת זאת, בבית החוויה היא איטית. חווים אותה לאט, וכל יום היא אמורה להוסיף לך משהו". זה בא לידי ביטוי בפרטים הקטנים. בדירה זה יכול להיות שטיח שמתגלה כל יום מחדש או משחק שקיפיות בין רהיטים, או לעומת זאת, מועדון מפואר עם תאורה צעקנית מתחלפת. "אם מסתכלים על הפרויקטים שלי", הוא מוסיף, "הם ממש לא דומים אחד לשני. אני משתנה תוך כדי העבודה עם הלקוח, כך שפרט לכמה נגיעות קטנות שחוזרות, אין קו מכריע, לא תראי שיכפול של מקומות".

"אני מאמין שיש מחלוקות בין מה שקיבלתי לבין מה שאני רוצה ונתן במלכה. כמו בחיים, אתה מקבל בעצמך מה שאני מקבל אחרת. זה לא קשה לך, אבל עם הזמן הקושי פוחת ואתה מתחיל להאריך את המרחקים ולהתקדם הלאה". חשוב לו לציין שזה עובד לשני הכיוונים. גם אם הסטודיו כן מקבל פרויקט, מיכאל שומר שלא יהיו זיקוקי דיגור, שמחה רגעית, ולעבור לדבר הבא, בלי לקחת את זה יותר מדי ללב.

no. 64

"בכתיבה אין חריטה, אתה לא כותב לאף אחד, רק את עצמך. יש משהו בכתיבה בן"ה, אני עם עצמי..."

עצמך. לקח לי הרבה שנים ללמוד את זה, ויודעת מה? מי שמצליח לוותר על האנו בתחילת הדרך, אני חושב שהוא מולך, הוא מחייך, ושנים יודעים שאין הרבה אנשים כאלו. "אני חושב שבעיצוב חייב להיות חופש פנימי, חופש יצירתי. ברגע שאתה מונע מעצמך את המצב של החופש, היצירתיות נפגעת. זה רלוונטי לכל דבר בחיים, ולכן החיים שלי והעבודה שלי דומים מאוד באופי שלהם".

ומאיה מגיע כל החופש הזה? והלב? "מאמא, מילדות. אני מאמין שיש מחזוריות בין מה שקיבלת לבין מה שאתה נותן בחזרה. כמו בחיים, אותו הדבר בעיצוב, מה שאתה מקבל מהמקצוע ומה שאתה רוצה לתת ללקוח. כשאתה מצליח להגיע חופשי לקליינט, אתה מסוגל באמת לקלוט מה הוא צריך ממך. רק באמצעות פתיחות אפשר באמת לראות איך לתת". זה בדיוק מסוג המשפטים שטובים בתיאוריה, אבל קשים במציאות, איך משאירים את הלב פתוח? בסופו של דבר כל אחד מוצא את הדרך שלו אם התמודד מזלו, ועבור מיכאל זו "ימימה" - שיטת חשיבה הכרתית בליווי טקסטים, אותה הוא משלב עם ריצה ושחייה יומיומית ליד השקט של הים.

"הכתיבה של הבוקר, כל בוקר אחרי הריצה, היא זו שנותנת לי לצאת שלם מהבית, הכי קרוב לעצמי". וככה מתחיל אצלו היום. "בכתיבה אין חריטה, אתה לא כותב לאף אחד, רק לעצמך. יש משהו בכתיבה, בנייר, אני עם עצמי, שם את האמת של אותו רגע על השולחן. זה לא משהו שאני יכול להגיד שהיה לי כל

no. 64

alternative

Design and Internal Architecture:

Michael Azulay

ישראל פרויקט, אסיום אתו,
זהר ג'ל את האהבה
לאנשים מרעיונים עלו המנה
למתי אהב ואלו בעצם
התוצאה של כל המקום הזה"

המקומות שלו מתפארים בנגיעות אמיצות, המשתלבות בלי מאמץ בין גוונים בסיסיים. מרקם שלם של טקסטורות, צבעים כועזים וחומרים מגוונים, הנשזרים למשטחים שלמים ומספקים חוויה מיוחדת ובלתי נשכחת אצל המבקרים. תאהב אותם או לא, אי אפשר להתעלם מהחללים שמכאן מייצר ואי אפשר שלא להבחין איך האישיות שלו באה לידי ביטוי ויזואלי בחללים האלו. חשוב לו לציין שהעבודה בסטודיו היא משותפת, לא רק שלו. הפרויקטים הם יצירה של הסטודיו כמכלול, והוא מרחיב "אנחנו מקיימים הרבה פגישות צוות, וכל אחד מביא משהו מעצמו. כולם בסטודיו עובדים עם כולם, ומבחינתי חשוב שיהיה הרבה דגש על הפתיחות הזו בהתנהלות וביצירה". התוצאה לפעמים מודרנית ונקייה ולפעמים משתוללת לכל הכיוונים, עטופה בענן מתוק שמזכיר לכולנו שלא חייבים לרדוף את החלומות שלנו באקדמיה, אלא פשוט לעשות את מה שאנחנו אוהבים.

חופש, חופש, חופש, המכנה הבסיסי של האדם, הטוב שבו והמפתח ליצירה. מיכאל מתבצל ואומר שהוא חייב ללכת, מסכם את השיחה שלנו ומעיד על עצמו: "יש לי את היכולת והאופציה להיות במקום שאני רוצה להיות בו. לעשות פרויקט, לסיים אותו, להרגיש את האהבה שאנשים מרעיפים על המתנה שנתתי להם וזו בעצם התוצאה של כל המקום הזה". ככה פחות או יותר הסתיימה לה השיחה על דרך אלטרנטיבית, נתיבה, חופש וסיפוק, הנוסחה המנצחת של סטודיו מיכאל אזולאי. ועכשיו כשסיימנו, כל מה שנשאר לעשות זה לסגור אידה בית מלון מעוצב ולחגוג קצת את החופש...

